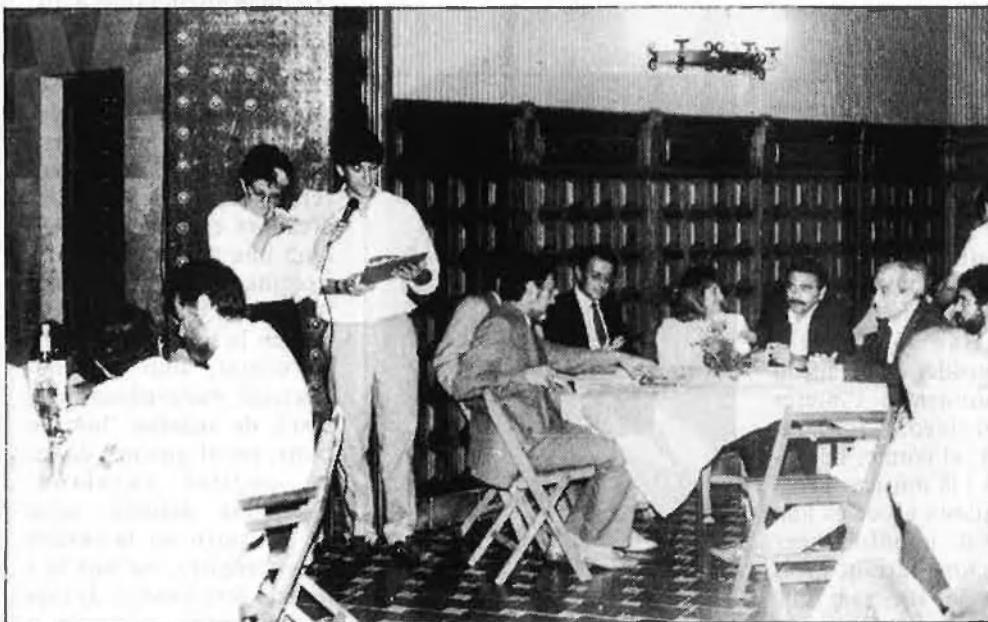

Quadern de cultura

Els presentadors comuniquen els resultats

/ Xavier Baraza

Festa literària de Xàtiva

Els V Premis Ciutat de Xàtiva han estat adjudicats, en la convocatòria d'enguany, a Antoni Serra (Premi «L'Encobert», de narrativa curta) i a Pere Santonja (Premi «Vicent Boix», d'assaig). S'hi havien presentat un total de tretze obres, i el resultat palesa tant la bona acollida del certamen com la importància de la seua trajectòria. L'ajuntament xatívi n'és el patrocinador. EL TEMPS ha entrevistat els dos guanyadors.

Antoni Serra, novel·lista de Mallorca

Pregunta.—*Què és Música de Mahler per a una*

lloca didàctica, l'obra guardonada?

Resposta.—Un conjunt de narracions dividit en tres parts. Entre elles són unitàries, tot i provenir d'èpoques diverses. Diria que són narracions experimentals, pel que fa a la forma i a l'estructura del llenguatge, amb un nexa comú, que és l'erotisme.

P.—*¿T'agrada fer experiments?*

R.—Quan em trobe escrivint una novel·la llarga se'm plantegen molts problemes. De vegades, per dominar-ne la temàtica. I també, estrictament, per qüestions purament literàries. Per tal de trobar-ne solucions, deixo d'escriure la novel·la i escric narra-

cions que són transsumpte de la meua preocupació de narrador.

P.—*¿Relacionades amb la novel·la?*

R.—No necessàriament. Passat el temps, recupere aquestes narracions que dormen en un calaix i les transforme en llibre, on aplegue aquelles que tenen una certa unitat entre elles. La qual cosa no vol dir que no tornen a plantejar-se problemes i no haja de reescriure bona part del que havia fet.

P.—*¿Com a narrador, tens una meta?*

R.—Els meus preferits són Joyce, Durrell, Miller, Pedroló... Ells m'han assenyalat un camí. Ara, es tracta de seguir-lo. A tal fi,

s'han de superar molts prejudis que té avui la literatura catalana.

P.—*¿Quins?*

R.—Falsos moralismes, excessives capelletes, por al risc... En fi, un cert panxacontentisme. Inevitablement, allò que podríem dir la meua meta, i que he tractat d'explicar-te, em condueix a l'experimentació i la provatura en tots els camps. Ara mateix, estic molt interessat en la novel·la negra.

P.—*¿Quina valoració fas de la situació de la narrativa actual catalana?*

R.—No sóc tan pessimista com ho són actualment els crítics. Crec que la literatura catalana, en general, té un nivell de qualitat tan acceptable com el puguen tenir avui les altres cultures. El fet de tenir al País Valencià narrador per a mi excel·lents, com Cremades i Arlandis o Josep Lozano; al Principat, un Pep Albanell o un Jaume Fuster, i a les Illes, Llorenç Capellà o Gabriel Janer Manila, n'és una prova. Podríem llançar qualsevol d'ells a un ring a combatre amb un escriptor semblant de qualsevol cultura i tindria moltes possibilitats de vèncer o, com a mínim, de fer matx nul. N'estic segur.

Pere Santonja investiga Bernat Metge

Té cinquanta-cinc anys. Va nàixer a Biar. És llicenciat en Filosofia i Lletres. Fa les seues classes a l'institut d'Ontinyent i acaba de guanyar el premi «Vicent Boix», amb una obra

sobre l'humanisme a la Corona d'Aragó. Pere Santonja es confessa un enamorat de l'edat mitjana, sobre la qual, i sobre alguns dels seus protagonistes, ha investigat profundament.

Col·laborador de diversos periòdics i revistes de l'estat i de l'estranger (ha estudiat durant anys en diverses universitats europees), prepara ara la tesi doctoral sobre Arnau de Vilanova i un treball que apareixerà en breu al tercer volum de la Miscel·lània que, en homenatge al doctor Badia Margarit, serà editada per l'abadia de Montserrat.

«Aquesta obra, *L'humanisme a la Corona d'Aragó*, és una visió del moment històric del 1346 al 1413, centrada en l'obra de Bernat Metge *Lo somni*. És estructurada en quatre parts, al llarg de les quals estudie el moment històric en què es desenvolupà l'obra de Metge, relacions dels seus textos relacionats amb els models filosòfics de què se serví, la filosofia de l'obra i l'autor, i, finalment, la part estrictament literària».

Pere Santonja ja havia treballat el tema en la seua tesina de llicenciatura i ara té en projecte uns treballs de literatura comparada. «Tinc un interès molt especial per la nostra cultura dels segles XIII i XIV, per Ausiàs, per Jordi de Sant Jordi, per Arnau de Vilanova...», ens diu satisfet pel premi, un premi que ens permetrà a tots fruit de la investigació que Pere Santonja ha fet d'una de «les més belles i intel·ligents manifestacions de la prosa catalana de tots temps», tal com assenyala Martí de Riquer de l'obra de Metge. ■

Revistes al frigorífic

D' Emma G. i J.M. CORTÉS un temps ençà, és ben cert que hi ha hagut una eclosió de moviments i de sectors artístics fins ara ignorats o poc considerats.

Han augmentat considerablement la valoració i l'interès pel vídeo, la fotografia, el còmic, la moda i la música. I tots aquests aspectes han estat impulsats per sectors bastant joves de la societat, que buscaven insistentment una manera de manifestar-se.

Així, podem dir que a l'Estat espanyol, durant els darrers cinc anys, en desenes de ciutats i pobles, han estat milers els joves que han sentit la necessitat de crear, de manifestar-se d'alguna manera i poder contar, o almenys ensenyar, allò que els era significatiu.

Tot aquest moviment creatiu ha trobat, i això és important, un veritable ressò en un públic cada vegada més majoritari, preocupat i vinculat entre ell per una sèrie de constants estètiques que es reflecteixen en molts aspectes de la vida quotidiana: la decoració, el disseny, la música, la roba... i que els ha duts a interessos comuns com la historieta, cert tipus de cinema, la fotografia..., etc.

Com a producte de tots aquests moviments, i pro-

Foto d'Ouka Lele

motores ahora, han aparegut una sèrie de revistes que volien ser portaveus més o menys afortunats de tot allò que d'interessant passava a les ciutats, reivindicades ara, estimades i odiades.

A Madrid isqué la primera i, tal vegada, la més coneguda, *La Luna*, que va traure el primer número al novembre de l'any 83 i que s'alçava com a capdavantera de la postmodernitat, terme tan grapejat que ja no ens abelleix de dir-ne res. Passaria quasi un any fins que n'aparegueren, també a la mateixa ciutat, d'altres que li disputaren el lloc: *Madrid me Mata* i *Gratix*, l'any 84, i *Metropolitano*, pel febrer del 85. I no és casualitat que fos en aquesta ciutat on el nombre d'aquest tipus de publicacions siga major; tota l'efervescència creada

allí durant els últims anys l'ha fet esdevenir una veritable cruïlla d'esdeveniments i un pol irrefrenable per a tot aquell/aquella qui tinga alguna cosa a dir.

També l'any 84 aparegué una nova revista, *V.O.*, aquesta vegada a Barcelona, potser l'altra ciutat que s'ha convertit en una clara referència per als nous creadors espanyols. *V.O.*, amb una periodicitat més irregular —sols n'han eixit tres números—, s'ha centrat en la seua ciutat, i ens ha contat, amb una maquetació meravellosa i uns texts, de vegades, bastant bons, tot el que pot donar la capital catalana. D'aquesta manera, se'n ha convertit en la revista més completa, pel que fa a la unió text-imatge, de tota la península.

I ara, a la fi a l'any 85, ha eixit al carrer una nova publicació, que uneix una bona presentació i una certa elegància, en una ciutat petita però inquieta i divertida; ens referim a Vigo. *Tintiman* barreja la moda, l'arquitectura, el disseny i la creació en general que intenten subsistir-hi. És una publicació d'una grandària considerable i un disseny molt acurat, tan acurat que pot tocar l'ampul·lositat.

Aquestes ciutats, on hi ha determinades inquietuds culturals i artístiques allunyades de l'avorrit panorama oficial, demostren que no estan adormides. Allí nous moviments i noves creacions sorgeixen i cerquen mil maneres de manifestar-se, amb un objectiu fonamental: la bellesa, bellesa multiforme i polèmica, eclèctica i ambigua.